

Власне, усе почалося через оте придурасте сонячне затемнення. Із самого ранку в мене все пішло шкереберть. Прокинувшись і поплентавшись у душ, я переплутав звичайний людський шампунь із гігієнічним шампунем-кондиціонером для довгошерстих котів, через що моя коротка зачіска тепер стирчала в різні боки так, неначе мене довбонув струмом електрочайник. А приїхавши на офіс своєї газетки, я дізнався, що шеф-редактор, в народі «шефуля», він же Сан Санич, звільнив з роботи нашого штатного астролога, звільнив через те, що його, тобто Сан Саничева, дружина, між нами кажучи, рідкісна істеричка, пожалілася, типу, його прогнози не збуваються.

— Шурік, — сказала вона за сніданком, — ти довіряєш своєму астрологові?

— А що? — злякався Сан Санич, який дуже любив свою дружину.

— Ти козерог, — сказала вона.

— Чого це? — образився Сан Санич.

— Не в тому сенсі, — пояснила дружина, — за гороскопом.

— Ну і?.. — не врубався шефуля.

— Ти читав прогноз для козерогів на суботу, тобто на вчора?

— Звісно, читав, я ж шеф-редактор, — збрехав Сан Санич.

- І що? — наполягала дружина.
- І нічо... — знизав плечима шефуля.
- А де? Де? Йокелемене... — розізлилась вона.
- Що де? — зовсім розгубився Сан Санич.
- Обіцяна сексуальна активність!!!
- Чого?..
- Там було написано, що в суботу козероги будуть сексуально активні, а ти ліг і відразу ж захріп... Я навіть нову білизну вдягла... Ти хоч помітив, якого вона кольору?
- Ніби рожевого? — зовсім убито спитав шефуля.
- Ну, козерог... — процідила крізь зуби дружина й грюкнула дверима.
- Словом, уранці астролог і вилетів.

Зрештою, на цьому мої невдачі могли б і скінчитися, якби Сан Санич не сказав: доки газета не знайде нового астролога, його обов'язки тимчасово виконуватимеш ти. Але, чувак, запам'ятай, жодної сексуальної активності. Отож останні дві з половиною години я тільки тим і займався, що від ліхтаря вигадував астрологічні прогнози. Без жодної сексуальної активності, звісна річ...

По обіді Сан Санич покликав мене «на коврик». Я саме застряг на горезвісних козерогах і ніяк не міг зрушити з місця — бо просто не уявляв, який у цих тупих упертих тварин може бути астропрогноз без жодної сексуальної активності. «Усе, — подумав я, — настав капець...» — і відчинив двері його кабінету.

— Слухай, Баз, — перейшов він одразу до справи, — хочеш двісті баксів за півдня?

— Мокруха, да? — спитав я.

- Ні, шоу-бізнес...
- Що завгодно, тільки не довбані козероги.
- Що-що? — перепитав шефуля.
- Нічого-нічого, кажу, мене через сонячне затемнення цілий день кумарить.
- Значить, так, — буркнув шефуля, — сонячне затемнення ще не почалося, тож забудь про своїх довбаних козерогів, збирай манатки й дуй у 163-ю школу.
- Куди-куди?
- 163-я шко-ла, — повторив він по складах.

Правду кажучи, слово «школа» викликало в мене майже ті самі асоціації, що й словосполучення «сексуальна активність» у Сан Саніча. У дитинстві я був дуже непосидючий... і в більшості справ, які мені доводилось робити, обламувався вже після першої ж невдачі. Так було і з навчанням. Коли я пішов у перший клас, мене вистачило майже на півроку, аж доки я не написав першу в своєму житті контрольну з російської. Контрольна складалася всього з одного слова, яке нам видавали на карточках. Від нього треба було утворити множину... І от мені трапилося слово «сук». Не задумуючись, я написав поряд «суки» (хто б міг подумати, що правильно буде «сучья») і здав... За що мені поставили двійку, для чого викликали до школи батька, я так і не зрозумів, проте на навчання вирішив забити вже тоді, не чекаючи, доки воно принесе ще якісь неприємні сюрпризи. З наступної моєї школи, а їх я змінив — ні мало ні багато — чотири, так от, з наступної школи мене вигнали через баскських сепаратистів... Я тоді був у третьому, була весна й у нас саме мав бути перший урок праці, на якому нам мали прищепити

безмежну любов до сільського господарства й узагалі — аграрного, так би мовити, світогляду. Простіше кажучи, ми мали сіяти кабачки й баклажани на пришкільній ділянці... Але замість того, щоб читати посібник з вирощування баклажанів і кабачків, я, на лихо, знайшов у шкільній бібліотеці брошуру про баскських сепаратистів й усю її прочитав, запоєм... Для чого в шкільній бібліотеці брошура про баскських сепаратистів, я тоді якось не задумувався. Так от, під враженням я перекупив у одного мажористого старшокласника петарду, завбільшки з добрячий огірок, і, коли всі садили кабачки й баклажани, зарив її в грядку, а шнур залишив нагорі. Його я підпалив тоді, як наша вчителька праці, загальмована прибалтійка, почала перевіряти, чи рівні вийшли грядки. Петарда вибухнула прямо в неї під ногами, а сира земля заліпила їй величезні тортилівські окуляри... Я більш ніж упевнений: наша загальмована прибалтійка так би нічого й не збагнула, якби на мене відразу ж не показали пальцями дві сучки-заучки.

— Чтооооо? — спитала вона в сучок-заучок...

— Это он вас падарвал!!! — запищала перша.

— А ви ж поставіте нам пять, за то шо ми такіє харошие? — запищала друга.

Загальмована вчителька праці хвилин чотири стояла мовчки, а потім кинула в мій бік:

— Ідьооооом к дірєктаааару...

— А как же ми? — запищали сучки-заучки.

З третьої школи мене випхали вже тоді, коли я навчався в дев'ятому. Я не був пацифістом, проте наглухо не розумів, для чого на фізкультурі в мирні часи потрібен норматив з ки-

дання гранати. Ми довго сперечалися з фізруком, і тоді він покликав директора, колишнього афганця.

— Кидай, сопляк, — сказав той, — у школі ти маєш навчитися всього, навіть захищати родіну.

— Від кого? — не зрозумів я.

Від кого її треба захищати, він, схоже, теж не знав, тому буркнув:

— Кидай, бо викличу батьків.

І я кинув. Граната закружляла в повітрі, гепнулась об футбольні ворота, відрикошетила й влучила фізрукові в ногу, розтрощивши йому великого пальця... Фігня полягала в тому, що фізрук, судячи з усього, не був ворогом нашої батьківщини й не становив для неї жодної загрози...

Словом, я був злий на школу, тому плекав напівбожевільні плани й, зовсім природно, вирішив помститися. Але оскільки терористичний досвід баскських сепаратистів після того, як я вилетів із другої школи, почав здаватися мені не дуже дієвим, я обрав дещо іншу тактику. По закінченні одинадцятого класу я свідомо вступив у педагогічний і вирішив знищувати ворожу систему, ставши її частиною й проводячи підривну роботу зсередини...

— Ти ще тут? — здивовано глянув з-під окулярів Сан Саніч.

— Уже зник, — видихнув я.

— До речі, що за дурня з твоєю головою? — спитав шефуля, коли я був уже біля дверей.

— Гмм... — почав викручуватись я, — розумієте, літо скоро... Час міняти імідж...

— Імідж — це добре, — погодився Сан Саніч. — Але чого від тебе штиняє дустом?